

MAGAMRA ISMERTEM

Azért nem szeretem a glikolízis folyamatát, mert a végén csupa olyan anyag keletkezik a reakcióban, amit az emberi szervezet semmire nem használ. Azért nem szeretem az egyenleteket, mert a végén – hiába rágtam át magam annyit számításon – úgylis az jön ki, hogy a megoldás egy. Csak azért nem szeretem az életet, mert a végén nincs semmi különös, csak a halál. Én tizennyolc éves vagyok, és azért mégis szeretem az életet, mert már „éreztem a forróságot, amit nem lehet összetéveszteni semmivel.”

Magasra repült az a bizonyos labda, amikor óvatlanul elhangzott ez a kérdés az iskolában, egy irodalom órán: „Miért furcsa az, hogy Kölcsey sír?” Éles eszű barátom felelete így hangzott: „Mert nem volt szeme! Egyik szemem sír, a másik meg hol van?” Kölcseyhez hasonló, kissé abszurd módon keresem én is magam és az utamat – ami egyáltalán nem garancia a sikerre, főleg ha az ember egy elgurult szemgolyó után keresgél. De talán nem is keresni kell, hanem egyszerűen elindulni. Kun Árpád valószínűleg már meglegelte saját békéjét négy gyermek édesapjaként Norvégiában, a „boldog északon.” Mindezt, bár nem lehet teljes bizonyossággal állítani, talán Aimé Billion miatt élheti most át.

A fogalomzavar jogos lehet. Mi egyenlő mivel? A boldogság egyenlő a kereséssel? A keresés egyenlő az úttal? Az út egyenlő a szabadsággal? Bezárul a kör: a szabadság egyenlő a boldogsággal? Valószínűleg könnyebb érezni a választ, mint elmagyarázni. Bár az útmutatás fontos, a Boldog észak talán pont azért olyan érzékletes, mert nem akar például statuálni, nem dirigál, nem szájba rág, nem bemutat. Hanem kinyit vagy éppen becsuk, fölemelkedik vagy lesüllyed, és bőkezűen ajándékozik, miközben tökéletesen visszafogott. Utakat ajánl – nem feltétlen jobbra vagy balra (tehát, csak úgy feketén-fehéren), hanem átlósan, kissé kacskaringósan vezető hegyi ösvényeket. Fonalakat gombolyít – a készülő ruhához, amit magamra vehetnék bármikor. És talán a legértékesebb dolog, amit megtalálhat benne bárki, még akkor is, ha nem olyan nagymértékben ravasz és szemfüles: az abszurdum.

Képtelenség ez az egész élet. Gyakran úgy tűnik, mintha Isten megteremtette volna a világot, majd miután felkapcsolta a „lámpákat” minden egyes galaxisban, eltávozott. És jön az anarchia. Az ember könnyen találhatja magát olyan szituációban, hogy a halott apja a benzinkút mellett a betonba süpped. Vagy könnyen meglehet, hogy egy baobab fa vaskos ágán fejjel lefelé lógva az élet értelmén kell gondolkodni. Fontos kérdés még az is: érdemes

azért átszelni a fél világot, hogy felhurkásodott, telivizelt pelenkákat göngyölítsünk nap mint nap? Ha érzem belül a dobogást, az élet egyszerűen tapintható bizonyítékát, minden esetben igent kell mondanom. Igen a galaxisok lámpásaira, igen a pelenkákra, igen az életemre.

Az abszurdumban éppen az a jó, hogy bár harmadfokú képtelenség, de mégis megtörténik. Az abszurdum egyáltalán nem az élet kifigurázott öntőformája, amibe az irónia tölti bele a tűzforró, lávás anyagot. Sokkal inkább egy olyan velejáró, ami egy teljes, kitöltött, de még egy szimplán elviselhető élethez is kell és muszáj. Felvértez bárkit bármilyen probléma ellenében.

Tizenévesen nagyon nagy ívű dolgok foglalkoztatják az embert, amiket nagyon egyszerű szavakkal le lehet írni. Bizonytalanságból persze kibe több, kibe kevesebb csöppent, de annyi bizonyos, hogy a lélek ilyenkor éledezik, víz hatására bimbózni kezd és sarjadozik – egyre gyorsabban és gyorsabban. (Már ha nem olyan veleszületett betegséggel születik, mint Arnfinn, arcán Legba kifejezéstelen mosolyával. Ez remek metaforája lehetne a fiatal generáció érdektelenségének.) Minden érzés, vagy éppen érzéki csalódás még csak egy távoli, bár közeledni látszó dolog. Elmondás alapján mindenki tud szerelmes lenni, de amikor közlőről megcsapja az ember orrát az igaz szerelem illata, nem olyan könnyű ésszerűen gondolkodni. És ha már szeretek valakit, helyesen szeretem-e? Nem fog eltűnni az érzés? Nem fogok eltűnni én is, vele együtt?

„Baljós sejtelmem támadt. Talpamon idegenné vált a föld érintése. Félelem fogott el, hogy elég lenne egyetlen rossz mozdulat, és elszállnék a levegőbe, mint a pára. Próbáltam visszapergetni magamban mozzanatról mozzanatra az elmúlt két nap eseményeit, ami alatt keresztülutaztam Franciaországon, Belgiumon, Németországon és Dánián. Vajon az egyik autópályán nem baleseteztem-e, nem haltam-e meg? Nem történt velem valami jóvátehetetlen, amit most nem merek magamnak bevallani? Ami miatt a holttestem lemaradt útközben, és lelkemet csak az utazási vágy hozta el idáig?”

Legnagyobb utazásom két hétig tartott, keresztül Európán, vargabetűt írva le Angliában és kanyarogva Franciaországban, kitérve Belgiumba, át a széles Németországon. Nem hagyott nyugodni a gondolat, amelynek szellemében aztán az egész út telt: én vagyok a légyapír. Jöhet bármi, az rám fog ragadni és nem szabadul. Vagy én nem szabadulok, perspektíva

kérdése. Ragacsos nyelvként kúsztam végig minden egyes utcán, és örökké úgy fordultam be az utcasarkon, hogy kész voltam lenyelni, amit a következő kis sikátor elém tud tárni. Így táncolhattam kecskével szürke, tarajos hegyek peremén, amelyek talpát az óceán nyaldosta. Így morzsázhattam le evés közben az Eiffel-torony tetejéről és nézhettem, hogyan szánkózik le a légáramlatokon minden egyes zsemledarab. Így ülhettem az általam valaha tapasztalt legnagyobb csöndben egy páva mellett, egy angol arborétumban. Így játszhattam el a Holdfény szonátát egy kúria kétszáz éves zongoráján, leskelődő komornyikokkal és ajtónállókkal a hátam mögött. Így érezhettem először a szüleim hiányát fojtogatónak. Így érezhettem igazán azt, hogy élek.

Amikor országok között utazom, a saját belső határaitam lépem át, a saját ingerküszöböm csiklandozom meg. Amikor először teszem le a lábam egy ismeretlen talajra, ingoványon lépkedek az identitásomat illetően. Amikor túra közben átbillenek egy hegyormon az egyik kiálló kőről a másikra, olyan döntéseket hozok, amelyekkel meg- és újraformálok magam. Amikor kopottra taposom a cipőm sarkát egy városi séta alkalmával, a gondolataim között lavírozva igyekszem róni a köröket. Ismerkedem, kockáztatok és feszegetek. Hogy milyen könnyen változik minden, azt már most is látom:

Aimé és én nem hasonlítunk egymásra. Ő egy magas néger férfi, aki Norvégiában egy apró babaházba bújva alszik. Én egy sápatag, alacsony lányként Magyarországon nem állhatom a bezártságot, ezért a tágas réten alszom néha, azt is csak nyáridőben. Ő az idősök között lelt nyugalmat, én a gyerekek között gyulladtam fel igazán az óvodában. Ő minden országban kereste önmagát, én még mindig ebben a folyamatban vagyok. Ő élvez az életet, én is nagyon élvezem az életet. Nahát. Aimé és én hasonlítunk egymásra.

Azon a napon, amikor magamra ismertem, alacsonyról láttam a magasba. *„Az ing alatt a mellemre tettem a tenyerem.”* Az ujjaim között eltéptem egy fűszálat. Elpusztult a kezemben, miközben megszületett bennem valami. *„Dobogott a szívem, a bőröm meleg volt.”* Annyi fekete semmi között pislákkolt ezermillió valami odafönt. Mindet látni akartam. *„Lecsuktam a szemem.”* Hallottam, ahogy beszél az egész bolygó, minden apró zsigerét megmozdítva beszél hozzám. Világított teljes erejéből. *„A benti sötétben egész valómmal éreztem a forróságot, amit nem lehet összetéveszteni semmivel.”* Fáztam és borzongtam, de végre elmondhattam magamról azt, amit mindig is ki szerettem volna mondani. *„Éltem.”*